Pagina Agricolă

In preajma sărbătorilor

Zilele Crăciunului, ale Anului Nou și Bobotezii sunt ocazii de reculegere.

După munca aspră din tot cursul anului, se cuvine ca plugarul să se odihnească câtva timp, să se bucure de rodul muncei lui și să prindă curaj pentru o nouă sforțare mai vajnică, ce o va face în primăvară.

Anul, ce se încheie, ne-a adus atâtea nenorociri încât nu ne vine a crede cum le-am întâmpinat.

In ce privește agricultura au fost sforțări supraomenești ca să se poată face muncile. A fost nevoie de lucrat în timp de sărbătoare, de folosit brațele ostașilor în gospodăria celor plecați la datorie, de stăruit mai mult din partea autorităților și agronomilor. Femeile dela țară s'au dovedit înțelegătoare. Pretutindeni au muncit peste puterile lor. Totuși recolta a fost puțină și nevoile de hrană îi pune vârf.

La Crăciun altă-dată toată lumea se îndestula cu carne de porc, varză și celelalte. In anul acesta sunt sărbători mai sărace și cu lipsuri multe din cauza împrejurărilor de tot soiul.

De aceia ne punem speranța în plugăria noastră de viitor; iar desfășurarea planului agricol cată să se execute în mai multe sensuri: hrană, materii prime pentru industriile agricole și export, țesături, uleiuri și altele. Acum ducem lipsă de grâu, porumbul s'a scumpit, avem nevoie de importat mașini, ne trebue țesături trainice și, mai ales ducem lipsă de ulei pentru îndulcit hrana săracă a omului trudit.

Tot din lipsurile de-acum tragem și alte învățăminte pentru viitor. E vorba de nutrețul vitelor și îmbunătățirea lui, care trebue să fie grija de căpetenie a plugarului, în vreme de iarnă. Sunt coceni, sunt paie, pe cari vitele nu le folosesc îndeajuns. Noi am vorbit adesea de tocatul lor, de înmuierea cu sare și dospire, și de amestecul lor cu sfecle. Firește, mașina de tocat nu se improvizează și sfeclele nu se găsesc iarna dacă nu le-ai cultivat din vară. Toate se pregătesc din timp cu chibzuială și prevedere.

Iată cum se înfățișează grija plugarului pentru ziua de mâine.

Socotelile acestea se fac pe îndelete la o întâlnire familiară, la un pahar cu vin, la ieșirea de la biserică, unde tot plugarul trebue să meargă pentru a se împăca cu Cel de sus, în nădejdea zilelor mai bune și de unde ne întoarcem acasă mai întăriți sufletește și cu o hotărâre de muncă, care să ne isbăvească de toate necazurile.

Lipsuri sunt multe, dar credința în Dumnezeu e mare. Cu ea vom birui.

Prof. ERNEST GRINȚESCU

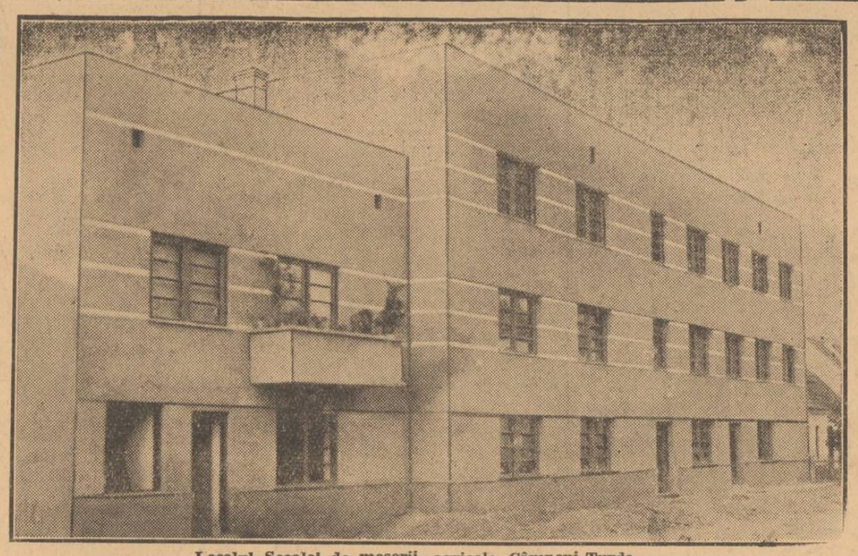

Localul Școalei de meserii agricole Câmpeni-Turda

Rostul școalei de meserii agricole din Câmpeni (Munții Apuseni)

Deoarece s'au dat informații greșite asupra singurei școli de acest fel din România, ținem de datoria noastră să dăm următoarele lămuriri:

Școalla de meserii agricole din Câmpeni, are de scop să pregătească fiii de țărani din ținutul munților Apuseni (moți) în organizarea și exploatarea gospodăriilor de munte. Această școală este frecventată anuali de ca. 60—70 elvi, fii de moți. Intreținerea în școală: hrana, luminat, încălzit, spălat — este gratuită. Pe lângă cunoștințele agricole, zootechnic, pomicole, cultura legumelor, apicultura și cultura păsunelor și fânețelor de munte tinerii mai primesc și cunoștințe de cultură generală, desemn, industrii agricole, industria lemnului, a feriului etc.

La intrarea în școală fiecare elev își alege o meserie: tâmplăria, dulgheria etc. Toate atelierele sunt înzestrate cu cele mai perfecționate unelte și instrumente. Cu ele școala a confecționat tâmplăria marelui sanatoriu din Câmpeni, a căzărmei locale, a spitalului din Abrud și chiar parte din casele coloniștilor din Dobrogea, au fost executate la școală. De asemenea s'a executat tâmplăria întregului mobilier și local al școalei, cum și mobilier, trăsuri, căruțe și sănii la diferiți particulari.

In ce privește partea tehnică agricolă școala este înzestrată cu material didactic mai mult decât are nevoie pentru necesitățile activității școlare și extrașcolare. Se ține aproape în fiecare an cursuri practice cu țăranii, unde li se predau cunoștințele potrivite nevoilor regiunei.

Școala are un câmp de experiențe unde se încearcă diferite soiuri de cereale și prășitoare.

Școala posedă un centru de mașini agricole: plugari, grape, semănători mici, trior, vânturătoare etc. care se împrumută la săteni. Deasemenea are instrumente pomicole, ca stropitori, pulverizatoare, ferestrae, cuțite de altoit, foarfeci, cu cari primăvara și toamna, se formează echipe din elevii școalei pentru curățarea și stropirea pomilor fructiferi atât în localitate cât și prin împrejurimi.

Numai pe terenul com. Câmpeni școala a distribuit și plantat peste 30.000 pomi altoiți. In pepiniera școalei elevii se inițiază luând parte la toate lucrările dela însămânțarea și până la formarea coroanei.

Școala posedă o stupină cu stupi sistematici lucrați de elevii școalei, precum și instrumentele necesare cari sunt împrumutate și țăranilor din împrejurimi, cari se ocupă cu această ramură a agriculturii.

Cursurile școalei durează 4 ani.

După terminarea școalei absolvenții în cea mai mare parte se întorc la vetrele părintești, unde devin buni gospodari și exercită meseria, pe care și-a ales-o și inițiat-o în școală.

Gospodăria unui astfel de meseriaș sătesc este vizitată de aproape întreg satul. Prin urmare, o casă sau un grajd bine și igienic construit, un gard, o grădină de zarzavaturi, un pom bine plantat, o vacă bine îngrijită și hrănită, câțiva stupi de albine etc., toate acestea pot fi exemple bune pentru toți acei cari intră și ies din curtea, tâmplarului, dulgherului și fierarului.

Astăzi când în țara românească se pune în discuție atât de mult desvoltarea învățământului practic, existența și rolul școalei de la Câmpeni nu mai pot fi contestate de nimeni. Aceasta explică și sprijinul permanent, pe care-l dă ministerul agriculturii și domeniilor.

Ing. agr. S. DEDIU

Auditorii la cursurile de popularizare, ținute la Școala de meserii agricole-Câmpeni-Turda

NOUTĂȚI

Agricultura poate furniza carburanți și cauciuc

Războiul modern cere benzină roți de cauciuc. Agricultura le poate furniza pe amândouă; ac că, în ce privește benzina nu o poate da sub această formă, dar producându-se spirt din cereale, sfeclă, sorg zaharat și gaolean sau ceiul de Manciuria, acesta se poate amesteca cu benzina, dând carburant foarte bun pentru automobile și tractoare.

Producerea cauciucului este de asemenea o problemă agricolă. Nu mai că va putea fi produs cu succes din arbustul lemn râios (Evonymus verrucosus), cum am dat într'o pagină agricolă din 39, dar poate să se prepare în mod sintetic din alcool, ca produs agriculturii. Mai mult încă, după procedeele foarte noui experimentate în Italia, alcoolul se poate scoate din orice reziduu alcool și din produsele pădurii. Astfel pe lângă sfecle și goalean, alcoolul se poate scoate din resturi dela vinificație, din coceni de porumb, din tulpini de bob, de fasole roșii, paie, etc., cari conțin din abundență; de asemenea resturile arborilor din pădure și de pe șosele pot da o sursă importantă de alcool, economisindu-se cerealele și zahărul din sfeclă.

In Italia, la Ferrara, se găsește primul stabiliment de producerea cauciucului din alcool de sfeclă, iar la Bolzano și Mugello se găsesc asemenea stabilimente pentru extragerea cauciucului din alcool, ca produs al pădurii.

Nu e de prisos să arătăm că și Germania produce cauciuc sintetic, însă ea nu întrebuințează produse agricole ci produse minerale, cum e acetilena, care e un sub produs al carbonului și este extrasă din cărbuni de pământ.

Prin aceste procedee țările izolate prin blocadă de centrele de aprovizionarea cauciucului, pot produce acest element pe cale autarchică, la ele acasă.

La întreprinderea horticolă E. Grințescu din com. Colentina, șoseaua Colentina-Ștefănești km. 3+300, stația ultimă a nr.vetei 51, se găsesc cantități mari de Primule și Begonia Rex.

PRITOCUL VINULUI

Vinul după fermentare este tulbure, însă cu încetul se limpezește. Pentru aceasta deobiceiu se ține în cramă până la tragerea de pe drojdii, când se trece în pivniță.

Ingrijirea constă în căderea și așezarea la fundul butoiului a materiilor tulburătoare ce plutesc în vin și anume: resturi mici de boștină, pământ, ciuperci zacharomicete (fermenți), diferite mucegaiuri, piatră, materii azotoase și altele. Se formează astfel depozitul numit obicinuit **drojdii**, întrucât este compus în cea mai mare parte din celule de fermenți.

Drojdiile, contrar părerii încă răspândite printre podgoreni, sunt vătămătoare **calității și bunei conservări a vinului.** Deaceea lichidul trebue tras de pe ele sau cum se zice **pritocit.**

Alt scop al tragerii este, după cum am văzut, aerisirea lui pentru o mai grabnică maturație și îmbunătățire. Intrucât vinul tânăr cu această ocazie se tulbură din nou și apoi se limpezește, urmează ca pritocirea să se repete.

Dacă vinul stă prea mult pe drojdii, acestea intră în descompunere, se strică, dau vinului gust și miros rău, chiar puturos, în acelaș timp îl tulbură astfel, că va fi greu de limpezit. Totodată vinul va fi predispus la diferite boli, în special bălosirea.

Mai degrabă și mai mult vor suferi vinurile puțin alcoolice ținute la temperatură mai ridicată, de ex. dacă rămân în cramă peste vară, sau pivnița e prea caldă.

In sfârșit cu ocazia pritocirii se volatilizează (iese) din vin o bună parte din gazul carbonic rămas după fermentare astfel că lichidul devine mai puțin pișcător, mai moale și plăcut.

Când trebue să se facă pritocirile ?

La noi e foarte răspândit obiceiul ca vinul tânăr să se consume direct de pe drojdii, rămânând deseori nepritocit chiar până în vară.

Trebue tras mai degrabă de pe drojdii, adică imediat ce s'au limpezit vinurile provenite din struguri mucegăiți, murdari, stricați și cele roșii. Aceasta se poate face prin Decembrie.

Vinurile sănătoase se vor pritoci prima dată în Ianuarie, cel mai târziu Februarie.

Vinurile prea acre, la care este dorită micșorarea aciditățit prin transformarea acidului malic, se vor putea pritoci chiar ceva mai târziu, luându-se măsuri de răscolirea drojdiilor în timpul imediat după fermentare.

La pritocirile următoare, vinul va fi aerisit din ce în ce mai slab și se va tulbura, chiar vânturat fiind, din ce în ce mai puțin, desăvârșindu-și astfel maturitatea.

Pritocirea a doua se va face prin Martie—Aprilie, în orice caz înainte de începerea căldurii de vară; a treia — în Septembrie—Octombrie, încolo, — poate fi suficientă o pritocire pe an, toamna.

Timpul când se face pritocirea trebue să fie rece și liniștit: bune sunt zilele de iarnă, friguroase, pline de soare.

EXECUTAREA PRACTICA A PRITOCITULUI

Trasul vinului se face prin diferite mijloace și dacă se poate alege vom recurge la acela care e mai potrivit cu calitatea și vârsta vinului.

a) Pritocirea cu cofele

Acest fel de pritocire nu necesită aparate speciale, se execută simplu, aerisește vinul puternic și deaceea este mai recomandabil în gospodării mici, la tragerea întâia, a doua.

El se execută slobozind vinul în cofă printr'un robinet de metal (de preferință aramă), special introdus în locul cepului dela fundul butoiului. Inainte de aceasta bineînțeles, se destupă vrana. Cofa se așează sub robinet, într'o cadă pusă dedesubt, pe podea, pentru a curge în ea vinul ce se poate vărsa. Imediat ce se umple cofa printr'o mișcare rapidă și îndemânatecă este înlocuită cu alta. Robinetul se regulează așa fel ca în timp ce o cofă se duce și se toarnă în vasul gol prin pâlnie, alta se umple.

Lucrarea nu trebue să se întrerupă până la sfârșit.

Când vinul curge încet, butoiul se ridică cu precauțiune și drept în sus, dela capătul celălalt, introducând sub el bulamaci de lemn. Se controlează limpiditatea lichidului și dacă curge tulbure, robinetul se închide.

După scurgerea vinului butoiul se întoarce cu vrana deasupra unui hârdău în care se deșartă drojdiile. După aceasta vasul trebue bine și imediat curățat. Butoaele mari au în acest scop o ușă prin care omul intră înăuntru și curăță doagele amănunțit frecându-le cu peria și clătinddu-le cu apă. Cele mijlocii și mici cari n'ou ușă se pot curăți desfundându-le cum se practică în foarte multe podgorii, sau cu un lanț special. Se toarnă apă în vas, se introduce lanțul prin vrană și apoi butoiul se rostogolește într'o parte și alta, se ridică de mai multe ori repede și alternativ de capete astfel că lanțul frecându-se violent de doage deslipește necurățeniile rămase de ele. După aceasta butoiul se clătește și se operește bine până ce apa curge din el limpede. La pritocirile următoare este suficientă numai clătirea și opăreala cu apă fără a mai întrebuința lanțul.

In toate cazurile butoiul curățit se afumă cu pucioasă.

b) Pritocirea su sifonul

Sifonul constă dintr'un tub de cauciuc sau metal. Un capăt al lui se introduce prin vrană în butoiul plin, iar altul, după ce se suge cu gura aerul din ei, se lasă în butoiul gol, o cadă sau cofă. Dacă aceste vase sunt așezate mai jos decât butoiul plin, atunci poate să treacă aproape tot vinul, altfel se va pritoci numai atâta lichid până ce nivelul în amândouă vasele va fi aproape gol.

Aceste fel de tras este potrivit pentru butoae și cantități mici de vin; deasemenea se poate întrebuința înaintea pritocirii cu cofele.

c) Tragerea cu pompa

In exploatările vinicole mai mari și sistematice, trasul vinului se face deobiceiu cu pompa. Acest procedeu este mai rapid, cere mai puține brațe decât pritocitul cu cofele, iar în provința aerisli vinului, i-o putem da în orice măsură.

Pompa este un aparat care suge lichidul dintr'un vas și-l împinge în altul. La tubul sugător se leagă un furtun (tub) de cauciuc care cu alt capăt se introduce în vinul de pritocit, iar la cel respingător tubul mergând în butoiul gol.

Vinul este lăsat să curgă prin robinet într'o cadă așezată dedesubt din care se pompează și se varsă în butoiul gol cu tubul respingător introdus în vrană sau în pâlnia așezată pe ea. In felul acesta se aerisește destul.

Pentru a micșora contactul lichidului cu aerul, furtunul respingător se introduce la începeput până la fundul butoiului gol, iar în timpul lucrării se ridică treptat, tinându-se cu capătul în lichid; sau va fi legat de robinet. Tot astfel se aranjează și tubul sugător.

Și tragerea cu pompa se execută fără întrerupere. Lichidul dela urmă se trage cu cofele. Incolo se procedează la fel.

Situația agricolă

Iarna s'a lăsat pretutindeni. Zăpada a căzut abundentă în unele părți, iar în Câmpia Dunării mai puțină. Frigul este destul de mare arătând până la 10 grade sub zero. A început și viscolul.

Din cauza vremii aspre muncile agricole au încetat. Se curăță doar perdelele de salcâmi, și s'a început tăerea stufului din bălți.

Sătenii dela deal se ocupă cu facerea rogojinilor și împletirea cosurilor.

Acum suntem în situația de a arăta, cari au fost însămânțările de toamnă. S'au realizat: 2.250.000 ha. grâu de toamnă, 52,000 ha. orz de toamnă și 75.500 hectare secară. Toate suprafețele sunt simțitor sporite afară de rapiță, care este în scădere.

Toate semănăturile vegetează bine, sunt acoperite cu straturi variabile de zăpadă și până acum nu-i nici o temere de soarta lor.

Cultivatorii de pomi cari au făcut plantații de toamnă și-au apărat pomii cu cocent, trestie și mărăcini în contra iepurilor, cari distrug cu desăvârșire plantațiile. Orice alt mijloc s'a dovedit nefolositor.

In unele părți ale țării s'au organizat șezători culturale pentru îndrumarea plugarilor asupra însămânțărilor din anul viitor.

Hrănirea vitelor

Unele vite, refuză la început să mănânce porumb murat, din cauza mirosului particular ce are acest furaj fermentat.

La mine nici o vită n'a refuzat.

O zi de post, în care timp nu se dă decât apă, e suficient pentru ca a doua zi să mănânce cu poftă, iar în zilele următoare să aștepte cu nerăbdare hrana, numai la ivirea mirosului.

Negreșit că distribuția se face treptat dându-se cantitățile mărite, astfel ca în 3—4 zile să se ajungă la rația obișnuită.

Pentru a se evita diareea, consecință a furajului fermentat, se dă vitelor zilnic o lingură de masă de praf de piatră de var nearsă (Gemahlen-kalkstein) care costă 40 bani kg. și se găsește la cariera de piatră Friedman, Racoșul de jos (Transilvania).

Acest praf se amestecă cu furajul, dându-se câte o jumătate lingură la fiecare mâncare sau o treime dacă hrana se dă de trei ori pe zi.

Previn că personalul neconștiincios exclude adesea acest praf din hrana cu porumb murat, de aceia practic este ca porumbul și prin urmare praful, să se dea numai la prânz și seara când personalul de control, — dacă nu chiar stăpânul, — poate supraveghea mai bine.

Măsurile indicate la sfeclă, împotriva gerului, sunt de rigoare și la porumbul murat (ensilat).

Am arătat mai sus că porumbul se tae pe o porțiune de 30—50 cm. Unii fac greșala că desvălue o suprafață mai mare și scot porumbul întreg așa cum e pus. Se face o mare risipă.

La mine toate furajele, chiar lucerna, se dau tocate cu ajutorul unei mașini speciale, ce n'am cuvinte suficiente ca s'o recomand: ea rupe, nu taie ca tocătoarele obișnuite.

Furajele zemoase, însă, nu se pot toca în această mașină și de aceia e bine să se taie din groapă, pe lungimea ce o poate lua vita în gură, fără a risipi. Cu cât mai scurt cu atât mai economic.

Incontestabil că sub acest raport silozarea porumbului, tăiat mărunt cu mașina de tocat, este mai bun, dar are un mare inconvenient semnalat mie chiar de un fermier din Transilvania, care îmi mulțumește că a aflat de la mine procedeul de a siloza porumbul întreg. Și, doar fermierul este vechiu practician, și dr. în chimia agricolă, astfel că e bun cunoscător al chestiunei.

Tocatul cerând timp, face ca groapa să stea prea mult deschisă și predispune la fermentația acetică, în loc de cea lactică.

Iată ce zice d-sa:

Am pus la groapă în acest an porumb, netocat așa cum se face la dv. După fermentare l-am dat la vaci care l-au mâncat cu plăcere. Eu însu-mi am gustat din el și am constatat că este dulce iar nu acru, nici oțetit, iar cauza mi-o explic ușor: netocând porumbul, groapa se umple și se acoperă în maximum trei zile. In acest interval acidul acetic nu are timp să se desvolte, ci se desvoltă numai acidul lactic; deci furajul rămâne dulce. Economie mare de brațe și timp, pentru un furaj superior celui tocat.

„Să nu confundați — zice d-sa — cele ce se petrec într'un „siloz" modern cu o mică suprafață expusă aerului zilnic în timpul umplerii, cu aceia ce se petrece la o grepă, cu suprafața atât de mare".

Institutul Național Zootechnic în propaganda ce face pentru nutrețul murat, nu înțeleg de ce ține cu orice preț la tocarea porumbului cu aparate pe care sătenul nu le are la îndemână. Cred că a ține morțiș la acest procedeu inutil este a lega plumb de picioarele propagandei însăși.

In vara 1935 observând că vacile mele nu mai consumă cu poftă cel mai plăcut furaj— lucerna — am prescris o rație de 10 kg. pe zi coceni murați. Am dat astfel o salată, la friptură servită vacilor și efectele au fost minunate. Lucerna era prea dulce fără o salată lângă ea.

G-l I. POPESCU-Sanitarul

Știri agricole

Ministerul economiei naționale a fixat prețul motorinei agricole la 3,40 lei pe kgr. loco rafinerie, inclusiv taxele și chiria cazanului. Benzina grea este 5,35 lei pe kgr. și păcura 1.60 lei pe kgr.

— De sărbători, morile țărănești cu valțuri cari au plătit taxa suplimentară de 1000 lei pe m. l. de valț au fost autorizate să macine făină de calități superioare până la 30 kg. pentru fiecare cap de familie de plugar.

— Ministerul agriculturii a dat dispoziții camerelor agricole, cari au diverse fonduri lichide cu diferite destinații, să fie întrebuințate pentru aprovizionarea din timp a semințelor necesare pentru primăvară.

— Suprafața ocupată cu sfeclă de zahăr în anul viitor s'a fixat la 39.000 hectare.

— D. ing. agr. Aurel Răuță a fost numit membru în consiliul de ad-ție la Institutul Național al Cooperației.

— Prețurile la turtele oleaginoase au scăzut simțitor.

— In general, agricultorii se abțin dela vânzări masive de cereale, așteptând prețurile din primăvară. Se vinde acum ceva mai mult porumb și orz pentru export.

— Uniunea sindicatelor agricole a intervenit pentru scutirea de taxa de cărușie a tractoarelor agricole cu pinteni, cari nu pot servi la transporturi.

— Hotărându-se să se facă un import masiv de îngrășăminte chimice, Uniunea sindicatelor a cerut ca acest import să fie scutit de taxe vamale și adus cu un tarif de transport mai redus.

— Administrația Casei autonome a monopolurilor a fost autorizată să importe din Germania 1000 pluguri și 1000 grape, spre a fi distribuite ca premii cultivatorilor de tutun.

— S'a lăsat libertatea la prețul ouălor până la 15 Ianuarie, când se va hotărî prețul lor de vânzare.

— Vâscul, acea plantă parazită pe trunchiul brazilor, stejarilor, plopilor și sălciilor și pomilor roditori, se găsește în abundență în pădurile din jud. Dâmbovița, și e dăunătoare acestor arbori; de aceia, măsura de a se recolta și trimite la București, unde se apreciază ca „purtătoare de noroc", e bine venită.

— Toate numirile de personal se vor face de d. ministru al agriculturii, numai prin serviciul de personal.

— Ouăle, pasările vii și tăiate, mazărea, turtele și făinurile de oleaginoase se prohibesc la export.

BIBLIOGRAFIE

POPORUL ROMANESC sub conducerea d-lui Șt. Manole, gara Chitila, Nr. din Noembrie are următorul cuprins: Să ne clădim țara cea nouă de prof. I. G. Savin; Puținătatea noastră de prof. I. N. Dianescu; De noi care-am rămas Te-ndură, Doamne de Lelița Catrina; Treburi din lăuntru, etc. Abonament 120 lei.

AGRICULTURA NOUA, revistă de știință și practică agricolă sub conducerea d-lui prof. N. Săulescu, Nr. pe Sept.—Oct. are următorul cuprins: Influența corpurilor străine din grâu asupra făinei, de E. Rădulescu și L. Corcoveanu; Triorul de Gh. Drăgan; Insămânțări artificiale la oi, de Șt. Cicanci; C. Băicoianu, prepararea pielicelelor de Karakul; C. Garoflid: Structura proprietății rurale în România și influența asupra producției agricole; N. Săulescu: Lotul indivizibil în legiuirea nat.-socialistă; Th. Busniță: Din problemele pisciculturii românești, etc. str. C. A. Rosetti 35. Abonament 250 lei.

Poșta agricolă

Răspunsurile la „POȘTA AGRICOLA" se dau numai pe baza unui bon tipărit în fiecare pagină agricolă, care se va detașa și lipi pe scrisoarea de solicitare.

Nu se răspunde pentru chestiuni ce s'au publicat. De asemenea nu se răspunde decât numai la o singură întrebare și numai la scrisori cu semnătura adevărată și descifrabilă.

Suntem întrebați la Poșta agricolă să arătăm unde s'a stabilit d. lt.-col. Rădulescu, crescător de nutria, fost la Sf. Gheorghe (Trei scaune) și ce alte crescătorii de nutria mai sunt în țară. Cei interesați rugăm să-și dea adresa la Poșta agricolă.

1636. *O. Bocca, apicultor Cigmău, jud. Hunedoara.* — Prin legea de reformă agrară s'a constituit în fiecare comună câte un lot apicol până la 5 hectare. Acest lot s'a atribuit apicultorilor spre folosință sau proprietate. Despre existența lor întrebați la Camera agricolă din Deva.

1637. *I. Bogdan, învățător, Siria, jud. Arad.* — Aveți chiar în județul dv. un crescător de iepuri Angora, Castor Rex, Chinchilla, etc., pe d. Ilie Susan, din Troaș-Săvârșin. Cereți să vi se comunice prețul.

1638. *Lili Alex. Giulea, Plenița (Dolj).* — Pirul este o bună plantă medicinală pentru bolile de rinichi și vesică. Soc. cooperativă „Romanița", str. Matei Millo 11, v'ar putea da relații asupra exportului.

GĂINILE ȘI PRODUCȚIA DE OUĂ

Scopul pentru care creștem păsările e, fără îndoială, producția de ouă și carne.

Producțiunea de carne joacă însă la găini un rol subordonat. O găină dă 2—3 kg. carne; în schimb producția de ouă atinge la găinile țărănești 7—8 kg., iar la găinile selecționate atinge 10—15 kg. de ouă pe an.

In momentul de față ouăle înregistrează prețuri destul de frumoase, datorită lipsei lor de pe piață.

Păsările și produsele lor sunt neîntrerupt cerute în orice cantitate atât pe piața internă cât și pe piețele externe.

Germania în anul 1931 a cumpărat dela noi 203 milioane ouă, 209 vagoane găini vii, 125 vagoane găini tăiate și 40 vagoane fulgi, în valoare de 612 milioane lei.

Exportul de ouă românești, înaintea războiului, din Vechiul Regat era numai de circa 1000 vagoane anual, în timp ce în 1930, anul cu cel mai mare export de după războiu, a atins cifra de 2000 vagoane, pentru România mare, și așa un număr destul de mic.

Găina românească, lipsită de cea mai elementară îngrijire, produce 100—120 ouă anual de 50—54 gr. greutate, iar găinile din rasele selecționate produc 150—220 ouă anual, cu o greutate de 58—65 gr.

Găina comună românească, în mod obișnuit, nu ouă iarna când oule sunt bine plătite, deoarece nu au un adăpost bine construit, nici hrană rațional administrată; iar clocitul nu se face la epocile necesare.

Găinile de rasă încep ouatul la finele lunii Octombrie sau începutul lunii Noembrie pe câtă vreme găina românească comună începe a ouă abia la finele lunii Februarie sau începutul lui Martie.

Se vede că găina românească are o perioadă de patru luni în care nu produce nimic, ci numai consumă. Uneori nici nu poate să acopere cheltuelile pentru hrană, munci, dobânda capitalului investit, amortisarea, etc., ceeace face ca creșterea găinilor autohtone să fie deficitară. Deaceia se vede că pentru economia națională aceasta reprezintă o mare pierdere

Inmulțirea păsărilor, în gospodăria țărănească, se face pe cale naturală, prin clocși. Luând în considerare, însă, că găinile noastre comune sunt bune clocși, gospodăria țărănească poate profita de pe urma acestei calități.

Cum producția de ouă este mai rentabilă iarna, prețul fiind mai ridicat, trebuie ca clocitul natural să începă cât de timpuriu, ca să obținem găini outoare în iarnă.

Creșterea în libertate, desigur este foarte prielnică desvoltării normale a păsărilor, însă gospodăriile agricole sătești sub raportul igienei nefiind la nivelul dorit, apoi lipsa de supraveghere, precum și distrugerea de către păsările răpitoare, face ca să avem o pierdere foarte mare a păsărilor noastre.

Intre găinile noastre autohtone se găsesc și păsări bune outoare, relativ puține ca număr, dar acestea trebuesc păstrate și înmulțite cu grijă. Cu toate acestea creșterea găinilor outoare poate fi foarte rentabilă și în gospodăria țărănească dacă se selecționează cu atențiune acest material și dacă se fac încrucișări cu găini din rase perfecționate pentru producțiunea de ouă.

Prin creșterea păsărilor țăranul are avantajul că își valorifică bine produsele secundare și rămășițele transformându-le în ouă și carne.

Păsările în general se prăsesc repede, crescându-se relativ ușor și, necerând un capital mare de investiție, oferă o rentabilitate mulțumitoare.

Pentru ca creșterea păsărilor în gospodăira țărănească să fie mai rentabilă trebue să avem în vedere următoarele:

a) Să revizuim adăposturile pentru a fi mai călduroase în timpul iernii, iar acele gospodării care n'au adăposturi aparte pentru păsări, să le țină prin grajduri și coșare; în nici un caz alături de cocini, căci râmătorii pot lua ușor oftica dela păsări.

Se vor amenaja cuibarele și locurile de ouat necesare.

b) Se va da găinilor o hrană mai bună, conținând albuminoide, care se găsesc în grăunțe și mai ales în grăunțele încoltite. Deasemeni li se va da făină de oase, iar ca întăritor-floare de pucioasă 1 gr. de cap pe zi — care are avantajul de a spori și numărul de ouă.

c) Se va păstra igiena adăposturilor și a mobilierului acestora, cu cea mai mare atențiune.

Să se vaccineze păsările contra holerei.

Păsările sătenilor suferă iarna de sete și se pot îmbolnăvi din cauză că apa din vasele de băut îngheață sau e prea rece.

Se va înlătura și acest neajuns procurându-se adăpători simple de iarnă, care se fac fără nici o cheltuială.

d) Să se înceapă selecționarea raselor noastre autohtone.

e) Țăranul să fie lăsat să intre în oraș fără a mai plăti taxă pentru fiecare ou și pentru fiecare cap de pasăre. Numai așa țăranul își va vinde singur produsele excluzând pe intermediari.

ING. GH. STANESCU

NOTA RED. — Socotim aici rostul cooperativelor de strângerea ouălor, de mare importanță; se economisește timpul săteanului și specula este înlăturată.

Sfaturi practice

IERNAREA STUPILOR SUB ZĂPADĂ

Iernarea stupilor sub zăpadă se practică în unele regiuni. Zăpada care acoperă complet stupii ține o temperatură potrivită și iernarea albinelor se face în bune condiții. Se înțelege că stupii, ce vor ierna sub zăpadă, trebue să fie pregătiți, ca de obicei, bine, încă de toamnă — să aibă îndeajuns miere bună, ventilația tre cele două temperaturi trece de 20 grade.

Cea mai bună zăpadă e aceia uscată, asemănătoare cu făina (zăpada prăfuită).

Acoperirea cu zăpadă se face în felul următor: După prima cădere a zăpezii, se strânge zăpada în jurul stupului în mod parțial, iar după ce avem zăpadă suficientă și stupul să fie construit bine și călduros.

Se știe că schimbarea temperaturei în jurul stupului strică bunul mers al iernărei albinelor. Zăpada, după Beye, este un material de izolație, aproape tot așa de bun ca și hârtia, lemnul și rumegătura de ferăstrău. Zăpada nu încălzește stupul, dar menține temperatura potrivită în interiorul stupului.

După experiențele d-lui A. F. Gubin, temperatura sub zăpadă, lângă stup, nu e nici odată egală cu aceia a stratului deasupra zăpezii. De multe ori diferența între cele două temperaturi este de 10 grade.

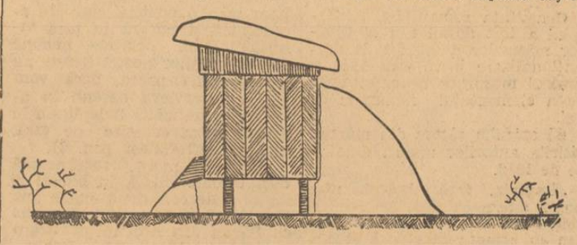

Stup acoperit parțial de zăpadă.

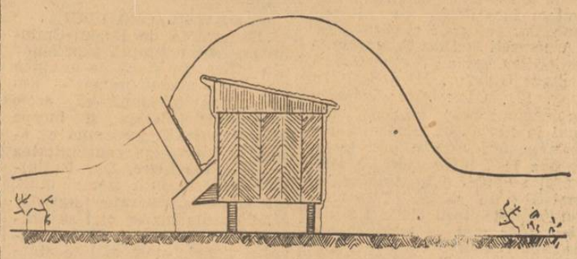

Stup acoperit complet cu zăpadă.

Pe lângă stup, nu e nici odată egală cu aceia a stratului deasupra zăpezii. De multe ori diferența între cele două temperaturi este de 10 grade.

Cea mai bună zăpadă e aceia uscată, asemănătoare cu făina (zăpada prăfuită).

Acoperirea cu zăpadă se face în felul următor: După prima cădere a zăpezii, se strânge zăpada în jurul stupului în mod parțial, iar după ce avem zăpadă suficientă și stupul să fie construit bine și călduros.

Se știe că schimbarea temperaturei în jurul stupului strică bunul mers al iernărei albinelor. Zăpada, după Beye, este un material de izolație, aproape tot așa de bun ca și hârtia, lemnul și rumegătura de ferăstrău. Zăpada nu încălzește stupul, dar menține temperatura potrivită în interiorul stupului.

*După experiențele d-lui A. F. Gubin, temperatura sub zăpadă,